

РЕШЕНИЕ

№ 5861

гр. София, 05.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 23.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **6849** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

5

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.70,ал.2,вр. с чл.68 ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. Х. А. Х.- гражданин на И. срещу Решение №440/22.06.2012 година на Председател на ДАБ към МС на РБ.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се,че административният орган не е обсъдил бежанската история, нито доказателствата по делото- най- вече писмени, както и не е обсъдена обстановката в И. Искане се отмяна на решението.

В съдебно заседание,оспорващият-М. Х. А. Х., редовно уведомен при условията на се явява лично и с адвокат Л.,редовно упълномощена,която поддържа жалбата на заведените основания. Подробни съображения в тази насока развива ви представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт М., редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна. Подробни съображения развива и в представената по делото писмена защита.

СГП, редовно уведомена при условията на чл.137,ал.7 АПК, не изпраща

представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства, е видно, че 16.01.2012 година оспорващият депозирал молба до ДАБ към МС на РБ, с която поискал да му бъде предоставена закрила в РБ.

С Решение №3073/30.01.2012 година, Решаващ орган при ДАБ към МС на РБ образувал производство за предоставяне статут в РБ на М. Х. А. Х..

Решението връчено лично срещу подпис на оспорващия на 17.02.2012 година.

На 27.02.2012 година с оспорващи я проведено интервю, в което той посочил причините, поради които напуснал страната си на произход- И..

На 28.02.2012 година, интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Докладна записка до Директора на РПЦ- С., в която посочил, че поради изтичане на тридневния срок за вземане на решение в ускореното производство, следва да се премине в производство по общия ред по отношение молбата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Х. А. Х.- гражданин на И..

На 27.03.2012 година с оспорващия и в присъствието на преводача И. З. е проведено интервю, в което оспорващият посочил, че последният му адрес в И. е [населено място] и на този адрес е живял от месец септември 2008 година до месец септември 2009 година преди да избяга от там, има две дипломи за висше образование, бил е освободен от отбиване на военна служба, защото баща му е служил в армията повече от 5 месеца, като в началото на месец юли 2009 година бил ранен по време на протестен митинг в Т., проведен след президентските избори, след възстановяването си заминал за И., където имал среща с американски представители, а след завръщането си в И., бил арестуван, но бил освободен, след като баща му – пенсионер от полицията оставил пенсията си като гаранция. Основният му проблем в И. е, че не може да говори и пише на кюрдски език, както и кюрдите не могат да заемат престижни служби, защото те се заемат от персийците, при освобождаването си е подписал лист, че е временно освободен, лично не е получавал заплахи за живота си.

На 19.04.2012 година с оспорващия я проведено ново интервю, в което той изложил отново бежанската си история.

На 25.04.2012 година, интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Докладна записка до Председател на ДАБ, с която поискал предвид необходимостта от събиране на нови доказателства да бъде продължен срокът на производството по общия ред с един месец, считано до 02.05.2012 година.

Върху молбата е поставена резолюция с дата 26.04.2012 година.

На 05.06.2012 година, интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал писмено Становище до Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ, в което посочил, че след преценка на събраните доказателства следва да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

С Решение № 440/22.06.2012 година, Председател на ДАБ към МС на РБ отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението е връчено лично срещу подпис на оспорващия на 12.07.2012 година, като е запознат с текста му на език, който владее с помощта на преводача И. З..

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №440/22.06.2012 година на Председател на ДАБ към МС на РБ, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган - това е това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.52 от ЗУБ, е предоставено правото да издава решения по предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Наред с това, между страните няма спор, че лицето Н. К. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС на РБ.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му - чл.75, ал.1, т.1 и т.4, вр.с чл. 68 от ЗУБ.

При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби. От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа по ред молба за предоставяне статут на бежанец на 16.01.2012 година, като на тази дата е регистрирана същата. След влизане в сила на Решението, с което е открито производство по предоставяне статут на бежанец, с оспорващия е проведено интервю, но поради невземане на решение в предвидения тридневен срок / за ускореното производство / , интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал до Председателя на ДАБ към МС Докладна записка, в която обосновал необходимостта от преминаване към производство по общия ред по отношение е разглеждане молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Тъй като, срокът за приключване на производството по общия ред, се е оказал недостатъчен, Председателят на ДАБ удължил същото с още един месец и то въз основа на депозирана до него Докладна записка, обосноваваща необходимостта от събирането на доказателства. В предвидения по чл.74 от ЗУБ двумесечен срок от образуване на производството по общия ред и след удължаване на срока с още един месец - когато е регистрирана докладната записка на интервюиращия орган, същият изготвил Становище относно липсата на основания за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут по отношение на оспорващия М. Х. А. Х. и в сроковете, предвидени в ЗУБ ответникът по оспорването взел решение, с което отхвърлил молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец.

Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В разпоредбата на чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се

извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е посочено, че статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства и най- вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си И., нелегално на 14.09.2011 година, като причините за напускането му са политически- заради членството му в опозиционни организации и дейността, която е извършвал. Но от проведените интервюта не може да се установи достоверността на бежанската му история. Налице е пълно противоречие между казаното при провеждането на интервютата. Така в проведеното интервю от 27.02.2012 година твърди, че е станал член на „Комала” по време на престоя му в И., в другите две интервюта, че е бил изпратен на среща с американските представители в И., като действителен член на тази партия, а изпращането му се дължи на факта, че има голям опит при проведените протести след президентските избори в И., организирани от Зеленото движение на което той бил член. Правилно административният орган е приел, че твърдението му, че 15 дни след завръщането си от И. е бил открит по сигнала на мобилния си телефон и бил арестуван е неправдоподобно, защото ако в действителност той е извършвал противодържавна дейност, каквато сочи, то той е щял да бъде заловен още при преминаване на границата от И. в И.- нещо, което не е налице и едва ли би напуснал страната си легално. Фактът на освобождаването му от ареста сам по себе си говори, че той няма проблеми с държавата и не е налице преследване спрямо него по никакъв повод и от никого. Що се касае до представените в хода на производството пред административния орган писмени доказателства- снимки, то настоящият съдебен състав ги намира за негодни доказателства, защото от тях не може да се установи къде са правени, от коя дата са и не става ясно връзката им с него. Противоречията в твърденията му се разпростират и върху соченото от него активно членство на Организацията за борба на Ирански К., за какъвто се представя оспорващият и соченото от него непознаване на структурата на партията, с неясната история, с основните идеи, насоки за развитие и лозунги. Недоказаността на принадлежността на оспорващия към тази политическа партия говорят и представените копия на документи, удостоверяващи членството му в нея, защото отразените в тях дата на раждане и месторождение е различно от това, което оспорващият е заявил в хода на производството пред административния орган, а наред с това е налице и разминаване в имената на оспорващия. Противоречието в бежанската история продължават и по отношение мястото на извършване на протестните митинги-един път твърди, че те са проведени на [улица] в тр.Т., а после в градския парк” А.” и посочените от него опасения, че ако остане в Л. в И., ще бъде депортиран и го очаквало присъда е напълно недостоверно и голословно, но дори и да се приеме, че той е бил в някакъв лагер в И., именно от неговите изявления се установява, че той е преподавал там точни науки, а не се и занимавал с политическа дейност. В общодостъпните източници не се съдържа информация за

съществуването на лагер на партия Комала, разположен в [населено място] до [населено място] и лагер на организацията „Борба на Ирански К.”.

От всичко изложено дотук, е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, съвсем обосновано ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

Законосъобразно, Председателят на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б.”в” от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б.”в” от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си И. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Наред с това доказателства, че ирански граждани веднъж напуснали страна си и след това завърнали се са подложени на преследване и наказване, не са открити в официалните източници. Посочените в писмените бележки довод на адвокат Л. ,че И. може да има въоръжен конфликт, не могат да доведат до реално наличие на такъв, а обстоятелството, че се водят преговори с И. в областта на ядрената енергетика и изходът от тях е неясен, не може да обуслови въоръжен конфликт, защото такъв няма.

Не е налице и заплаха спрямо оспорващия, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9, ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от

17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б. "в", във връзка с чл.2, б. "д" от Директива 2004/83/ЕО/ като- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорвания, а посочените от него причини да живее в Б., безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорвания за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по оспорването не е заявил претенция за присъждане на разноски..

Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на М. Х. А. Х.- гражданин на И. срещу Решение №440/22.06.2012 година на Председател на ДАБ към МС на РБ.

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: